

בש"פ 6644/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
בש"פ 6644/19

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק
מ"ת 24693-08-19 שניתנו ביום 23.8.2019 וביום
22.9.2019 על ידי כבוד השופטת ש' ליבוביץ

תאריך הישיבה: כ"ח בתשרי התש"ף (27.10.2019)

בשם העורר: עו"ד איתן להמן
בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ש' ליבוביץ) מיום 23.8.2019 ומיום
22.9.2019, בהן נקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב וכי יש לעצרו עד תום ההליכים נגדו.

1. ביום 12.8.2018 הוגש כתב אישום נגד העורר ונגד אדם נוסף (להלן: באסם) המייחס להם עבירה של מעשים
מגונים לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ועבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב)
לחוק, שתי העבירות בצירוף סעיפים 345(ב)(1) ו-345(ב)(5) בזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק. בנוסף הואשמו השניים
בעבירה של ניסיון למעשה סדום ועבירה של איומים.

לפי המתואר בכתב האישום, בשעות הלילה של יום ה-25.7.2015 העורר ובאסם הבחינו במתלוננת, בהיותה
כבת 15, בגן העצמאות בירושלים. השניים ביקשו מהמתלוננת לשבת עמם, אך זו סירבה. מעט לאחר מכן הם ניגשו

אליה בשנית ואיימו עליה כי יפגעו בה, הובילו אותה לבניין נטוש, שם הושיב העורר בכוח את המתלוננת, הכה אותה והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, תוך שהיא בוכה ומתחננת לפניו שיחדל. בנוסף, העורר תפס את ראשה בכוח וקירב אותו לאיבר מינו, אך המתלוננת סירבה להכניסו לפיה. במהלך אותו הזמן באסם עמד בקרבת מקום כשומר. כעבור כחצי שעה השניים ליוו את המתלוננת בחזרה לגן העצמאות, תוך שהעורר מאיים אליה כי יפגע בה אם תתלונן במשטרה.

נקדים ונספר לקורא, כי על אף שכתב האישום מתייחס לאירוע שהתרחש לפני כארבע שנים, העורר ובאסם נעצרו בעקבות אירוע אחר שהתרחש בחודש יוני 2019, בגינו הוגש כנגד העורר ונגד אדם נוסף, כתב אישום המייחס להם מעשים דומים לאלה המתוארים בכתב האישום מושא דיונו.

2. בבית המשפט המחוזי, המדינה טענה כי הראיות הקושרות את העורר ואת באסם למעשה מבוססות על שלושה רבדים: האחד – גרסת הקטינה; השני – סרטונים מליל האירוע ממצלמות אבטחה, שם נראים שני אנשים המלווים את המתלוננת בדרך לבניין, שלטענת המתלוננת הם התוקפים. בהקשר זה טענה המדינה כי העורר אישר כי הוא האדם שנצפה בסרטון עם המתלוננת, אך הסביר זאת בכך שהוא נוהג לעזור לשיכורים בגן העצמאות; והשלישי – ממצאי DNA מהזירה התואמים את פרופיל ה-DNA של באסם. בנוסף, לא ניתן לשלול כי ממצאי ה-DNA שנמצאו על חזה של המתלוננת תואמים לפרופיל של העורר.

מנגד, העורר ובאסם טענו, בין היתר, לסתירות בגרסת המתלוננת, בין היתר בנוגע לתיאור התוקפים. עוד נטען כי התמונה בסרטונים מטושטשת ולא ניתן לזהותם; כי בניגוד לטענת המדינה, העורר מעולם לא אישר כי הוא מופיע בסרטון; וכי ממצאי ה-DNA אינם בעלי משקל ראייתי, שכן באסם לא הכחיש כי נהג לפקוד מבנים נטושים בהם שתה אלכוהול. עוד נטען כי המתלוננת לא זיהתה את השניים במסדר זיהוי תצלומים, חרף העובדה שהעידה כי תזהה אותם בנקל. טענות נוספות הועלו לגבי תאריך הסרטונים ולגבי מיקום שגוי שממנו נאספו הפריטים שמהם הופק ה-DNA.

3. בהחלטתו מיום 23.8.2019 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר ובאסם, הגם שהתמונה הראייתית מצביעה על חולשות מסוימות לגבי חלק מהראיות. בית המשפט פירט את הקשיים הראייתיים, ובפרט עמד על כך שהתמונה בסרטונים מטושטשת; על אי זיהויים של השניים על ידי המתלוננת במסדר תמונות; ועל חוסר התאמות בגרסתה של המתלוננת לגבי פרטים מהותיים כגון תיאורם של התוקפים. למרות האמור, בית המשפט קבע כי המארג הכולל של הראיות, כפי שהן משתלבות זו בזו, מצביע על קיומן של ראיות לכאורה, הגם שברף גבולי. כך, המתלוננת התלוננה על התקיפה בסמוך לאחר שאירעה; בדיקה רפואית איששה כי היא עברה תקיפה מינית; היא מסרה כי האדם ששמר על הזירה עישן ופיצח גרעינים, וכשהובילה את המשטרה לגג הבניין היא מסרה שבדל הסיגריה וקליפות הגרעינים שייכים לתוקפים; וממצאי ה-DNA מלמדים על התאמה מלאה לפרופיל של באסם, מה שממקם אותו בזירה. בנוסף, בין העורר לבאסם ישנה היכרות מוקדמת; העורר אינו מכחיש את האפשרות כי הוא זה שמופיע בסרטון כשהוא מחבק את הקטינה, אלא מתרץ זאת בכך שנהג לסייע לאנשים שנקלעו למצוקה בגן העצמאות; וממצאי ה-DNA לגביו אינם החלטיים אולם אינם שוללים את התאמתו.

בית המשפט הוסיף כי צפה בסרטונים, וכי לא ניתן לשלול כי השניים שנצפו בסרטון הם העורר ובאסם. זאת, תוך שבית המשפט מסייג את דבריו, בציינו כי הסרטונים מטושטשים וכי ההתאמה לשניים היא כללית בלבד ועשויה להטעות. באשר לסתירות בגרסתה של המתלוננת, בית המשפט קבע כי בהתחשב בחלופי הזמן אין בהן כדי לשלול קיומן

של ראיות לכאורה. באשר לטענות בנוגע למועד שבו צולם הסרטון, בית המשפט קבע כי הדבר אינו מעורר קושי. עוד נקבע כי בניגוד לטענות העורר, הפריטים שמהם הופק ה-DNA נאספו מזירת האירוע אלא שנפלה טעות ברישום על גבי המסמכים.

באשר לקיומה של חלופת מעצר, בית המשפט קבע כי ברגיל, המסוכנות הנשקפת מהמעשים המיוחסים לעורר ולבאסם היא רבה, ובעטייה יש להותירם במעצר. ברם, בית המשפט ציין כי עוצמת הראיות גבולית; כי חלקו של באסם קטן יותר, אך כי הראיות נגד העורר הן ברף נמוך לעומת הראיות נגד באסם; כי באסם נעדר עבר פלילי; וכי עברו הפלילי של העורר אינו רלוונטי לעבירות המיוחסות לו. לנוכח האמור, בית המשפט הורה על עריכת תסקיר בעניינם של השניים.

4. לאחר הגשת התסקיר, בהחלטתו מיום 22.9.2019, בית המשפט ציין כי ביני לביני הוגש נגד העורר כתב אישום נוסף, המייחס לו עבירות של מעשה מגונה בנסיבות אינוס ומעשה מגונה בכוח, וכי לגבי כתב האישום האמור העורר הודה בקיומן של ראיות לכאורה. באשר לתסקיר, בית המשפט ציין כי לפי התרשמותו של שירות המבחן לגבי העורר, קיים סיכון לביצוע עבירות מין, כמו גם סיכון לאי עמידה בתנאים מגבילים. בנוסף, שירות המבחן ראיין את קרובי משפחתו של העורר ומצא כי אינם מתאימים לשמש כמפקחים. בסיכומו של דבר, בית המשפט לא מצא סיבה לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, תוך שהוא מוסיף כי ככל שתוצע חלופה נוספת, העורר רשאי להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה.

מכאן הערר שלפניי.

5. העורר מציין בפתח כתב הערר כי באסם שוחרר למעצר בית. כן מבהיר העורר כי הערר דנן מתייחס אך ורק להחלטת בית המשפט המחוזי, ואין הוא עוסק בכתב האישום הנוסף שהוגש נגדו לבית משפט השלום בגין ביצוע לכאורה של מעשים מגונים.

לגופם של דברים, העורר טוען, בין היתר, כי בתיאור שמסרה המתלוננת יום לאחר האירוע, היא תיארה אדם שמן וגבוה בעל עור לבן ושיער כהה, ששמו פאדי, בן 23 מאזור חברון (על פי מבטאו), המדבר עברית ללא מבטא. לטענת העורר, אך לא אחד מהמאפיינים קשורים אליו: ביום האירוע הוא היה בן 31, הוא אינו שמן ואינו גבוה, אינו בעל שיער כהה, אין לו כל קשר לחברון והעברית שלו חלשה מאד. באשר לסרטונים, העורר טוען כי הסרטון אינו מאפשר זיהוי של איש מהמצולמים בו, וכי אין אישוש לטענת המדינה ולפיה הוא כביכול אישר שהוא מופיע באחד הסרטונים. באשר לממצאי ה-DNA, העורר טוען כי "ההתאמה האפשרית" בינם לבין הפרופיל שלו אינה בה כדי לבסס ראיות לכאורה, והעובדה שיש בינו לבין באסם קשרי חברות אינה מוכיחה דבר. עוד טוען העורר כי לפי גרסת המתלוננת, מי שתקף אותה עישה סיגריות, אולם על הסיגריות לא נמצא DNA שלו. העורר שב ומפנה לכך שהמתלוננת לא זיהתה אותו ואת באסם במסדר התמונות, וכי אין כל ראיה עצמאית (כגון מחקרי תקשורת) הקושרת אותו לזירה. לבסוף, העורר טוען כי העובדה שהוגש נגדו כתב אישום נוסף, אינה מצדיקה את מעצרו.

6. המדינה, מנגד, מאשרת כי מדובר בתיק מורכב וכי יש קשיים בהודעת המתלוננת, שהיתה נערה כבת 15 במועד האירוע. עם זאת, המדינה טוענת כי אין חולק שהמתלוננת אכן נאנסה ערב חקירתה במשטרה, כי היא נמצאה מעולפת לפנות בוקר לאחר האירוע, וכי בבדיקה נתגלו קרעים בפי הטבעת שלה. עוד מפנה המדינה לעובדה שיש התאמה בין

גרסת המתלוננת לסרטון, במובן זה שהיא נצפית בסרטון עם שני גברים שאחד מהם פיצח גרעינים; וכי לגרסתה י שני הגברים שנצפו בסרטון הם אלו שתקפו אותה. בנוסף המדינה סבורה כי ניתן לזהות את העורר בסרטון, מה עוד שבמהלך חקירתו, העורר זיהה את עצמו בסרטון והציע הסברים לכך. עוד מפנה המדינה לממצאי ה-DNA של באסם נמצאו על קליפות הגרעינים בזירה. לבסוף, המדינה מפנה למחקרי תקשורת המצביעים על קשר בין העורר לבין באסם סמוך למועד האונס וסמוך לזירה. כן מפנה המדינה לעברו הפלילי של העורר (הגם שאין מדובר בעבירות מין), כמו גם לעובדה שהוגש נגדו כתב אישום בבית משפט השלום בגין מעשה מגונה, בנסיבות מאוד דומות לאלה שבפנינו.

7. לאחר עיון בהחלטת בית המשפט המחוזי ובכתב הערר ושמיעת טענות הצדדים בעל פה; ולאחר עיון בחומר החקירה שהועבר לעיוני, בכלל זה צפייה בסרטונים, צפייה בחקירתו המצולמת של העורר וקריאת תמלילי החקירה - אני סבור כי החלטתו של בית המשפט המחוזי היא החלטה יסודית ומאוזנת, וכי אין מקום להתערב בה. אפרט, ואדרש תחילה ל"יש" הראייתי המצוי בחומר הראיות לכאורה.

8. דברי העורר בחקירתו: אזכיר תחילה כי חקירתו של העורר התקיימה כארבע שנים לאחר האירוע, בעקבות מעצרו בחשד למעורבות באירוע השני (שבגינו הוגש נגדו כתב אישום לבית משפט השלום בעבירה של מעשה מגונה בנסיבות אינוס, ושלגביו כאמור הודה העורר בקיומן של ראיות לכאורה).

(-) בראשית חקירתו במשטרה, העורר הכחיש כי הוא בכלל נוהג להגיע לאזור גן העצמאות (הודעה מיום 22.7, עמ' 15-16 לתמליל). בהמשך חקירתו סירב להשיב לשאלות החוקרים וטען כי כבר אמר את מה שיש לו להגיד (חקירה מיום 24.7 שעה 09:48). עם זאת, בהמשך כבר הודה כי הוא עובר בגן העצמאות גם בלילה וגם ביום (הודעה נוספת מאותו יום בשעה 12:59).

(-) בחקירה מיום 30.7 הוצגו לעורר הסרטונים המדוברים. סרטון אחד הוא סרטון מטושטש שצולם ככל הנראה מול הסופרמרקט ברחוב אגרון, ובו נראות שתי דמויות מטושטשות עם פניהן למצלמה. תגובתו האינסטינקטיבית של העורר לתמונה זו היתה כי הוא אינו הדמות בתמונה, וכי התמונה מטושטשת וכלל אינה ברורה. ואולם, לאחר מכן, כאשר החוקרים אומרים לו שהוא נצפה בסרטון כשהוא מחבק בחורה, הוא אינו מכחיש זאת, אלא מסביר כי פעמים רבות הוא סייע לאנשים שיכורים לבל יידרסו ולאנשים שאיבדו את הדרך. יצוין כי על תשובה זו - ולפיה העורר נהג לעזור לאנשים שיכורים ונהג לסייע לאנשים למצוא את דרכם - חזר העורר עשרות פעמים לאורך חקירתו. כשנשאל העורר שוב מדוע הוא נראה מחבק את הבחורה בסרטון, השיב העורר "אני אומר לך אני תופס, אני תופס אותם שלא יפלו. הם שיכורים, שלא יפלו. אני תופס אותם ומדריך אותם בדרך" (הודעה מיום 30.7, עמ' 19 לתמליל). כשנשאל אם הוא רואה את עצמו בסרטון, השיב תחילה "אני ראייתי או לא ראייתי, לא רואים משהו ברור", וכשנשאל שוב מה ראה בסרטון, השיב: "אנשים עוברים, אני עובר ועוזר להם. את מה שיש לי אני עניתי, אין לי שום דבר לענות" (שם, עמ' 20).

(-) בהמשך חקירה זו הוצג לעורר סרטון נוסף ממצלמה שמוקמה בנקודה אחרת (הסרטון בעל איכות טובה יותר, אך הדמויות נראות בו רחוקות יותר). תשובתו האינסטינקטיבית של העורר לסרטון זה היתה "יש אנשים שאני עוזר להם". העורר אישר כי הוא רואה גבר ואשה עוברים, אך כשנשאל מי הגבר בסרטון השיב "לא רואים טוב, מטושטש. אני עוזר לאנשים, אני מסתכל, אבל אני לא זוכר... מה אני אמור לזכור מלפני ארבע שנים?", וכשנשאל ישירות אם זה הוא בסרטון, השיב "יכול להיות שכן, יכול להיות שלא" (שם, עמ' 29). בסוף חקירתו חזר העורר על הדברים: "בטוח, יכול להיות שזה אני ויכול להיות שלא. כאילו, כמו שאני אמרתי. אנשים ואללה עוברים, ובחיי אללה ... אני עוזר להם, מספר

פעמים. המון עוברים ואני עוזר להם ועומד איתם. אני הולך איתם, לדרך, לשם, קדימה. יכול להיות שכן, ויכול להיות שלא" (שם, עמ' 64).

(-) כשנשאל על ידי החוקר אם יש ברשותו את החולצה האדומה שהוא לבוש בה בסרטון, השיב העורר "ואללה אני גם לא זוכר" (עמ' 47 לתמליל מיום 30.7). נקודה זו לכאורה עשויה רלוונטית, שכן המתלוננת תיארה את התוקף כמי שלבש חולצה בצבע אדום (אפנה לדו"ח הפעולה של השוטרת שתשאלה את המתלוננת בליל האירוע, וכן להודעה שמסרה המתלוננת למחרת האירוע (הודעה מיום 25.7.2015 שורה 98)).

(-) בחקירתו מיום 6.8.2019 ניסו החוקרים לעמת את העורר עם ממצאי ה-DNA שנמצאו, אולם העורר סירב להשיב לשאלות החוקרים חזר לכל אורך חקירתו על המילים "אמרתי הכל אין לי מה להגיד". גם בחקירתו מיום 7.8.2019 סירב להשיב לשאלות החוקרים.

9. קשר בין האדם המצולם בסרטון לבין התוקף: חשיבות הקשר בין הדמות שבסרטון לבין העורר, טמונה בעיקרה בכך שכאשר החוקרים הציגו למתלוננת את הסרטון, היא זיהתה באופן מיידי את האדם ההולך לצדה בתור מי שתקף אותה, ואת האדם הנוסף שחלף לפניהם בתור השותף למעשה, ששמר בעת שהראשון תקף אותה (הודעה מיום 1.8.2019). מכאן, שאם נקבל את הטענה כי האדם בסרטון הוא העורר (אפשרות שהעורר לא שלל), בכך נוצרת לכאורה זיקה בין זהותו של העורר לבין זהותו של התוקף.

10. ממצאי DNA וקשר בין באסם לעורר: בסמוך לאחר האירוע, כאשר המתלוננת הלכה עם השוטרת שתשאלה אותה לזירת האירוע בבניין הנטוש, נמצאו בזירה קליפות גרעינים ובדל סיגריה, שלדברי המתלוננת היו שייכים לתוקפים. בחקירתה למחרת האירוע שבה המתלוננת ומסרה כי התוקפים עישנו ופיצחו גרעינים. כפי שציין בית המשפט המחוזי, בין ה-DNA שהופק מקליפות הגרעינים לבין פרופיל ה-DNA של באסם ישנה התאמה מלאה. יובהר, כי אין חולק על קיומו של קשר בין באסם לבין העורר. בחקירת העורר, כשהוצגה לו תמונתו של באסם, אישר העורר כי הוא מכיר אותו וציין כי הוא "היה איתי בכלא ממוזמן" (תמליל מיום 30.7.2019 עמ' 43). בהמשך סיפר על טיב הקשר ביניהם, על כך שבאסם ביצע בביתו עבודות צבעות, ועל כך שהיה ביניהם קשר מפעם לפעם. עוד יצוין, כי מחקרי תקשורת מצביעים על קשר בין העורר לבין באסם בשעות הערב לפני האירוע.

11. מאידך גיסא, העורר טוען לקשיים בחומר הראיות. לטענתו, עיון בתמליל החקירה מלמד על פערי כוחות בינו לבין החוקרים, ולפי דבריו בחקירה הוא טען שהוא אינו האדם המופיע בסרטון. לאחר צפייה בסרט החקירה וקריאת תמליל החקירה, אינו מקבל טענה זו. לאורך חקירתו העורר אמנם נמנע מלאשר באופן פוזיטיבי כי הוא האדם המופיע בסרטון. ברם, לאורך רובה ככולה של החקירה, העורר אמר במפורש כי ייתכן שהוא האדם המופיע בסרטון, וההסבר שסיפק לכך היה כי פעמים רבות הוא עזר לאנשים שיכורים ברחוב.

12. טענה נוספת בפי העורר היא קיומן של סתירות בגרסת המתלוננת ובתיאורים שמסרה לגבי מאפייני התוקפים. לטענתו, תיאורים אלו אינם עקביים ואינם תואמים את העורר. ביתר פירוט, העורר טוען כי ביום האירוע הוא היה בן 31, הוא אינו שמן ואינו גבוה, הוא אינו בעל שיער כהה, אין לו מבטא חברוני, והעברית שלו חלשה עם מבטא ערבי ניכר. עוד מפנה העורר לכך שהמתלוננת לא זיהתה אותו במסדר התמונות שהוצג לה.

לאחר שעיינתי בהודעות המתלוננת, איני סבור כי יש בסתירות ובחוסר ההתאמה הנטען כדי לשמוט את הקרקע תחת המסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר. אעמוד בקצרה על התיאורים שמסרה המתלוננת: בעת שתושאלה בסמוך לאחר האירוע, המתלוננת מסרה כי האדם שאנס אותה היה בעל שיער שטני וגובהו היה 1.70 מ' לערך; למחרת האירוע מסרה כי התוקף היה מעט יותר גבוה ממנה, כי הוא היה שמן עם שיער כהה וצבע עור לבן, כי שמו פאדי, הוא במקור מחברון, והוא כבן 23, כי הוא דיבר עברית וכי לא שמעה מבטא ערבי; ובהודעתה כעבור כארבע שנים, מסרה כי השניים לא היו בחורים צעירים אלא מבוגרים, כי האנס היה קצת מלא בגוף, וכי הוא לא היה כהה אלא "סוג של בלונדיני לבן".

אין לכחד כי התיאורים שמסרה המתלוננת אינם זהים וכי ישנו חוסר התאמה בגרסתה. בד בבד, התיאורים שמסרה המתלוננת מתאפיינים בעקביות לגבי מספר פרטים, כגון גובהו וצבע עורו של התוקף. כמו כן, המתלוננת ציינה פעמיים כי צבע שערו בהיר (הגם שציינה פעם אחת כי שערו היה כהה). בסיכום הדברים, מבלי להקל ראש לגבי טענת העורר בהקשר זה (בין היתר בנוגע לסתירות לגבי תיאור גילו והמבטא שלו), ומבלי להתעלם מהקושי הנובע מהעובדה שהמתלוננת לא זיהתה את העורר במסדר התמונות, יש לזכור כי המתלוננת היתה כבת 15 במועד האירוע וכי מסדר התמונות נערך כארבע שנים לאחר מכן. בנסיבות אלו, לא שוכנעתי כי מדובר בקשיים שיש בהם כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר.

13. הנה כי כן, המתלוננת תיארה בסמוך לאחר האירוע את מי שתקף אותה כמי שלבש חולצה אדומה; המתלוננת נצפית בסרטון כשלצדה הולך אדם עם חולצה אדומה; העורר לא מאשר, אך גם לא שולל כי הוא האדם שבסרטון ההולך עם המתלוננת; העורר אינו זוכר אם יש ברשותו את החולצה האדומה; ממצאי DNA ממקמים את באסם בזירת האירוע; ישנו קשר בין העורר לבין באסם, ומחקרי תקשורת מלמדים על קשר ביניהם בערב האירוע; חלק מהתיאורים שמסרה המתלוננת, שהיתה כבת 15 במועד האירוע, מתאימים לכאורה לעורר.

בנוסף לכל האמור, יש להזכיר כי זה לא מכבר הוגש נגד העורר כתב אישום נוסף בגין ביצוע עבירה של מעשה מגונה בנסיבות אינוס, נגד צעירה כבת 20, גם כן באזור גן העצמאות בירושלים (כאמור, בעקבות כך נחקר העורר לגבי האירוע נושא דיונו). חשוב לציין כי לגבי כתב האישום האמור, בא כוח העורר הודה בקיומן של ראיות לכאורה לביצוע המעשה. בהינתן המסגרת הדיונית בה אנו נתונים בערר דנן - בחינת קיומן של ראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים - עובדה זו אינה בלתי רלוונטית, והיא מצטרפת אפוא לחומר הראיות לכאורה שנסקר לעיל.

14. סיכומם של דברים, שקביעתו הזהירה והמסויגת של בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר - היא קביעה מבוססת שאין מקום להתערב בה. טענותיו של העורר בדבר סתירות בגרסת המתלוננת, כמו גם טענותיו כי לא הוא האדם המופיע בסרטון, מקומן להתברר בגדרו של ההליך העיקרי.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, א' בחשוון התש"פ (30.10.2019).
